

ISRAEL ÎN EGIPT

Mana pe data de 26 Noiembrie, R1650 - 1 Mai 1894, pag. 141

Studii în Vechiul Testament

Lecțiile Internaționale de Studii în Scripturi

Gânduri sugestive cu scopul de a sprijini pe cei din cititorii noștri care participă la orele Biblice, acolo unde acestea se practică; pentru ca ei să fie în stare să îndrume pe alții în deplinătatea Evangheliei.

Lecția VII

ISRAEL ÎN EGIPT

Exod 1:1-14

„Ajutorul nostru este în numele Domnului” - Psalm 124:8.

După ce lecțiile precedente ne-au arătat cum Dumnezeu a pregătit un loc pentru poporul Său în Egipt și cum I-a transportat acolo și I-a sădit în cel mai bun loc și le-a dat prosperitate materială mare în timpul vieții tuturor celor din prima generație, acum să-i vedem la un alt curs de instruire - de data aceasta în școala adversității.

În mijlocul prosperității ei s-au înmulțit uimitor, astfel încât a doua generație a umplut ținutul Goșen; și noul împărat care nu-l cunoștia pe Iosif, și noua generație a Egiptenilor, care a uitat recunoștința părinților lor față de Iosif și dispoziția acestora de a și-o manifesta în favoarea față de vecinii lor și descendenții acestora, a început să se teamă ca nu cumva acest popor prosper din mijlocul lor să se ridice într-un timp împotriva lor sau să se asocieze cu dușmanii lor. Din această cauză urmă decretul împăratului menționat în versetul 10.

Versetele 11-14 ne relatează istoria amară a asupririi lor, sub care ei au învățat lecții valoroase de umilință și răbdare, de dependență de Dumnezeu, și de speranță în eliberare, inspirată de promisiunile Sale prețioase. Și aici, în același fel, suferințele comune, i-au unit ca popor, și i-a păstrat deosebiți și separați de Egipteni și ca urmare separați și de influența acestora în materie de religie, etc.

Dar necătând la robia lor grea, promisiunea lui Dumnezeu că ei se vor înmulți foarte repede (Gen. 15:5; 22:17) s-a împlinit, astfel încât dintr-o mână de oameni, șaptezeci de suflete care au coborât în Egipt, după aproape trei secole, au ieșit aproape șase sute de mii de oameni, care implică o populație de aproape două milioane.

În această pedeapsă în Egipt, la fel ca și în toate îndrumările ulterioare, se conține cea mai mare manifestare a înțelepciunii și grijii părintești, pentru cei care printr-o cunoaștere a planului lui Dumnezeu sunt în stare să se ridice la punctul Său de vedere în ceea ce privește observarea procedurilor Sale cu poporul Său. Ca un tată înțelept, Dumnezeu a văzut mai dinainte că prea multă prosperitate va fi mult spre dezavantajul lor - ducând la mândrie, ambiție, independență, mulțumire de sine, răsfățare de sine, insensibilitate; și la o asimilare cu prietenșii străini din afara semințiilor lui Israel și la o îmbibare cu principiile și practicile lor idolatre. Toate acestea au fost împiedicate și ferite de către experiențele amare ale lui Israel în Egipt, în timp ce tendințele opuse au fost încurajate. Și astfel a fost pavată de asemenea și calea pentru marea manifestare a grijii ulterioare și înțelepciunii lui Dumnezeu, în binevenita și minunata eliberare a lor când scopurile Sale pentru ei în Egipt au fost pe deplin realizate.

Lecția VIII

COPIILĂRIA LUI MOISE

Exod 2:1-10

„Îl voi elibera și Îl voi onora” - Psalm 91:15

Această lecție ne prezintă câteva trăsături ale intervenției divine, demne de o considerație specială. (1) Ea ne aduce aminte de promisiunea lui Dumnezeu către Iacov, făcută cu sute de ani anterior (Gen. 46:4) - de a aduce posteritatea sa înapoi în țara făgăduinței, după ce se vor realiza scopurile Sale în trimiterea lor în Egipt; și acum El se pregătește să îplinească acea promisiune.

(2) Este o altă ilustrație (vezi de asemenea (Rom. 9:11) a alegerii din partea lui Dumnezeu a unor persoane anumite pentru servicii speciale în viața prezentă, și modelarea cursului lor în vederea aceluși scop. Moise pare să fi fost ales, chiar înainte de naștere, ca și Apostolul Pavel (Gal. 1:15). Aceste alegeri n-au fost pentru o viață veșnică, ci pentru un loc de serviciu în viața prezentă. Deși Pavel a fost „un vas ales” să-L predice pe Christos la neamuri, el putea fi lepădat (1 Cor. 9:27) în ceea ce privește onorurile viitoare.

(3) Aceasta ne oferă o altă ilustrație a providenței divine speciale în protecția, păstrarea și pregătirea uneltelor alese pentru serviciu. Născut sub decretul nemilos de moarte, anume acea împrejurare a fost supravegheată divin spre binele lui Moise, și prin el spre binele întregului Israel: și astfel mânia omului împotrivor a fost făcută să realizeze avansarea planului divin, în loc de a-l stăvili, cum și era intenționată. Datorită acestei împrejurări Moise a fost educat în toate învățăturile Egiptenilor, și astfel a fost pregătit pentru lucrarea sa viitoare de mare lider și om de stat.

(4) Ne arată cum Dumnezeu, în timp ce Își duce la îndeplinire marile Sale planuri pe o scară largă, nu este neglijent față de credința și devotarea persoanelor care își pun încrederea în El. Prin credință părinții lui Moise l-au ascuns trei luni, și apoi l-au adus pe malul râului și l-au lăsat singur în mâinile lui Dumnezeu; și încrezându-l Se cu siguranță, „ei nu se temeau de porunca împăratului” - Evrei 11:23.

(5) Ne arată cum Dumnezeu are respect atât față de caracterul cât și față de calitățile naturale ale uneltelor Sale alese. Astfel, de exemplu, pentru conducerea lui Israel El a ales un om bun, un om evlavios, unul care a preferat să sufere greutăți împreună cu poporul lui Dumnezeu mai degrabă decât să se bucure de plăcerile curții Egiptene, estimând rușinea lui Christos mai mare bogăție decât comorile Egiptului (Evrei 11:24-27). Dar pentru tronul Egiptului la acel timp anumit El a ales pe unul cu un caracter foarte opus (Rom. 9:17), și astfel scopurile Sale au fost realizate prin cea mai deplină exercitare a libertății morale a ambilor.

Este de notat de asemenea că în alegerea lui Moise pentru această lucrare mare ca eliberator și om de stat, Dumnezeu n-a ales un novice, ci, din contra, El a ales pe unul de o mare capacitate naturală și l-a dat tocmai acel fel de educație necesar pentru această lucrare - anii săi mai timpurii au fost sub educația părinților evlavioși, a căror însuflare a principiilor adevărului și dreptății și a căror instrucțiuni în speranța lui Israel, n-au rămas fără efectul dorit în toți anii următori ai vieții; apoi restul celor patruzeci de ani a petrecut în cele mai favorabile împrejurări pentru învățarea a ceea ce putea oferi cea mai luminată națiune a acelor zile; și apoi patruzeci de ani în retragerea vieții casnice, bine potrivită pentru îmblânzirea și rafinarea caracterului său și adâncirea și îmbogățirea experienței.

Și totuși în alegerea acestui om învățat și cu capacități, Dumnezeu, ca și în cazul cu Apostolul Pavel, a permis un țepuș în carne, ca nu cumva să nu se înalțe peste măsură datorită onorurilor poziției sale înalte. El a fost încet la vorbire - timid, om retras și n-a fost deloc talentat ca orator. Serviciul totuși, n-a cerut oratorie, și astfel că grația oratoriei nu i-a fost dată - blândețea sa împerechiată cu capacitatea mare executivă l-a potrivit în mod special pentru serviciu. Același curs similar de pregătire anterioară este observat și în cazul Apostolului Pavel (vezi Gal. 1:15; Fapte. 22:3; 26:24). Și același Apostol îndeamnă pe toți cei care doresc să fie folosiți de Domnul să studieze cum să se prezinte ca lucrători acceptați de Dumnezeu - 2 Tim. 2:15.

(6) Este de notat că pentru conducerea specială Dumnezeu a ales puțini și nu mulți, și cel mai des doar unul la momentul dat. Doar unul Isus Christos trebuia să răscumpere și să restaureze rasa pierdută și ruinată. Doar Apostolul Pavel trebuia să arate drumul Neamurilor, declarându-le bogățiile nemărginite ale lui Christos, și să lase moștenirea sa bogată a iubirii Sale inspirate Creștinilor dintre Neamuri din toate generațiile ulterioare. Doar Moise trebuia să ducă mulțimea lui Israel afară din robie și să le fie un tată, și judecător, deși au existat și câțiva conlucrători distinși cu el - Aaron, Hur, Iosua, Caleb, etc. La fel și în zilele din urmă, Dumnezeu din timp în timp a ridicat unelte speciale, deplin potrivite pentru a servi în cazuri speciale de urgență, și să conducă la reforme, etc - Martin Luther, John Knox, John Wesley, etc. Dar în orice astfel de caz răsplata prezentă a fost persecuția. Și atât de severe au fost încercările și atât de periculoase pozițiile acestor oameni, încât nimic altceva decât zelul și devotarea lor cauzei și răsplăților viitoare n-ar fi un stimulent suficient pentru a-i determina să-și îplinească misiunea.

În vederea acestor fapte, este de datoria poporului lui Dumnezeu din toate timpurile, să observe cu atenție astfel de mărturii ale orânduiri lui Dumnezeu, și să coopereze cu Dumnezeu pe orice cale I-ar fi plăcut să le folosească talentele. Dacă cineva vrea să fie folosit mai abundent de Domnul în serviciul Său binecuvântat, să caute mai întâi să fie cu cât mai mult potrivit pentru acesta. Să-l imite pe preaiubitul și onoratul servitor, Moise, în blândețe, umilință, energie și zel neobosit și servirea Domnului până la sacrificiu de sine. Dar administratorul înțelept întotdeauna va căuta să cultive capacitățile sale naturale, și nu va aștepta ca Domnul să lucreze miraculos pentru înaintarea sa, și astfel să risipească timpul valoros căutând să dezvolte ceea ce nu posedă din natură. Cu adevărat, Domnul poate face minuni dacă ar dori; dar nu aceasta este metoda lui de obicei. Minunile sunt forțele Sale de rezervă, și sunt puse în acțiune doar când forțele naturale nu sunt suficiente ca să îndeplinească scopurile divine.

Lecția IX MOISE TRIMIS CA ELIBERATOR

Exod 3:10-20

„Nu te teme de ei, căci Eu sânt cu tine” - Isa. 41:10

Când Dumnezeu a dorit să elibereze Israelul, El a ales ca servitor și reprezentant al Său pe cel mai blând om, Moise (Num. 12:3). Această dispoziție a fost necesară nu doar pentru însărcinarea dinaintea sa, dar de asemenea și pentru că el trebuia să fie un tip al eliberatorului mai mare a întregii omeniri din închisoarea păcatului - „Omul Isus Christos”, care a fost „blând și smerit cu inima”, și de asemenea și a ~~copului lui Christos~~ ~~care este~~ ~~Biserica-Fapte.3:22,23~~.

Nașterea umilită a lui Moise, ca a unuia dintr-o rasă înrobită, în mod natural îl va înclina la umilință. Și această dispoziție a continuat cu el, chiar dacă el a devenit un membru adoptat al familiei împărătești. Curajul lui de mai târziu și capacitatea sa ca executor au fost potrivite faptului încât el a fost folosit ca agentul și reprezentantul lui Dumnezeu. Aceasta i-a dat cea frumoasă contopire caracterului său, de capacitate cu umilință.

Au trecut patruzeci de ani din timpul când Moise a fost născut, până la timpul când el de prima dată a încercat să ajute frații săi și a fost înțeles geșit (Exod 2:11-15), și tot patruzeci de ani au trecut din acel moment până când a devenit eliberatorul lor. Aceste două perioade egale par a fi tipurile a două veacuri - veacul Iudeu și Evanghelic, care la fel au fost de o lungime egală, și anume de 1845 de ani. La sfârșitul veacului Iudeu Christos S-a oferit pe sine însuși Israelului ca eliberatorul lor, dar ei l-au respins și el a plecat. Întoarcerea Sa este convenită la sfârșitul perioadei asemănătoare, la sfârșitul veacului Evanghelic. La a doua Sa prezență, în timpul veacului Milenar, El Îi va elibera pe toți care sunt „poporul lui Dumnezeu” din robia păcatului de sub Satan, le fel precum și Moise a eliberat poporul său din robia Egiptului de sub Faraon.

În timpul absenței lui Moise el s-a căsătorit cu o soție dintre Neamuri, și în același fel în intervalul între venirea întâi și cea de a doua a lui Christos, El își alege o soție dintre neamuri - Biserica Evanghelică, Mierasa, Soția Mielului.

După o lungă pregătire a uneltei Sale alese - a sosit timpul lui Dumnezeu să-l trimită, și servitorul Său era gata; și iată din mijlocul rugului aprins care nu se consuma, și care în mod puternic a ilustrat puterea lui Dumnezeu de a păstra și folosi servitorii Săi în mijlocul încercărilor de foc, Moise a auzit chemarea lui Dumnezeu de a deveni conducătorul poporului Său afară din robia Egipteană - versul 10.

Dar cum să facă aceasta? Moise s-a uitat la sine și la mărimea unei astfel de lucrări, și simțindu-și incapacitatea sa proprie, el a răspuns: „Cine sunt eu, ca să merg la Faraon, și să scot pe copiii lui Israel din Egipt?”. Părea ca cel mai improbabil lucru ca Egiptenii să se lase de două milioane de robi profitabili pentru orice considerație pe care el ar prezenta-o, sau orice putere pe care el ar putea-o aduce asupra lor. Apoi cum ar putea fi poporul convins să urmeze pe conducătorul lor? La aceste îndoieli cu privire la sine, Moise a primit atotîndestulătoarea asigurare a Domnului: „Cu siguranță Eu voi fi cu Tine”, etc. Aceasta a fost de ajuns; și puternic în convingerea sa, el a mers să dovedească în orice pas de pe cale îmbelșugata îndestulare a harului divin.

Aici există încurajare de asemenea și pentru orice servitor adevărat al Domnului, care umil se încrede în promisiunile Sale, în timp ce se străduie să umble pe căile orânduite de Dânsul: „Cu siguranță voi fi cu tine”. O!, cât de mult avem nevoie de această asigurare binecuvântată; căci cine, de sinestătător este de ajuns pentru responsabilitățile serviciului Domnului?

Marea eliberare a fost cu adevărat îndeplinită de Dumnezeu prin miracole și minuni prin mâna servitorului Său Moise; și acei critici moderni care resping relatarea miracolelor pur și simplu insistă că Dumnezeu întotdeauna ar trebui să opereze în conformitate cu sfera umană de înțelegere. Dar pentru un sincer căutător de adevăr nu există o mai clară mărturie a puterii și mijloacelor divine, decât mărturia miracolelor. Cele zece plăgi miraculoase asupra Egiptului și-au îndeplinit lucrarea predestinată, și Israelul a ieșit ca popor liber sub conducerea lui Moise; și toată omenirea a fost martoră ai puterii Dumnezeului lui Israel.

Această eliberare din Egipt a fost o eliberare uimitoare, și totuși profeții ne spun despre o încă și mai mare eliberare pentru popor, care încă trebuie să fie îndeplinită, când ei vor fi adunați din toate națiunile unde au fost alungați, și când chiar generațiile lor care sunt în morminte vor ieși afară, și ei vor fi aduși înapoi în pământul lor și vor fi sădiți cu siguranță acolo (Ier. 16:14, 15; Ezek. 37:12-14; Isa. 65:21-23). În comparație cu această eliberare care trebuie încă să se îndeplinească, suntem asigurați că cea dintâi din Egipt va părea atât de ne semnificativă încât nu va mai fi amintită; căci aceea a fost un tip al celei ce va veni. Atunci Avraam, își va primi răsplata credinței sale, când el și posteritatea sa vor veni în mod real în țara pe care Dumnezeu i-a promis-o pentru o posesiune pe vecie (Gen. 17:8), și despre care Ștefan a zis (Fapte. 7:5), că el n-a luat în stăpânire nici o palmă de loc în viața sa trecută, dar el a murit cu credința că promisiunea va fi împlinită la întoarcerea sa - în dimineața învierii.

„Pentru aceasta te-am ridicat“, este scris despre acest Faraon Egiptean (Rom. 9:17). După cum Dumnezeu a făcut alegerea lui Moise pentru un scop, la fel El a ales pe acest Faraon pentru alt scop. El nu l-a făcut pe unul crud și tiranic, și pe celălalt blând și ascultător; ci El a ales pe aceia care erau astfel în mod natural și cu propria lor voință și alegere liberă. Omul blând a fost ales pentru o poziție și cel capricios pentru alta. Dumnezeu n-a lăsat un om bun să vină la tron, ca apoi să-l corupă; ci a crescut un om rău, și astfel Dumnezeu a avut în acesta unul potrivit prin care să-și arate puterea Sa.

Procedurile lui Dumnezeu, întotdeauna *drepte și adesea îndurătoare* au un efect asupra oamenilor conform inimilor lor. Aceeși providență care ar mișca pe un om la căință, pe altul îl va mișca la împietrirea inimii. În cazul lui Faraon *plăgile* au adus căință, dar bunătatea lui Dumnezeu în auzirea rugăciunii sale și îndepărtarea plăgilor, de fiecare dată a produs *împietrirea inimii*. Astfel văzute lucrurile, Dumnezeu a *împietrit* inima lui Faraon, nu prin exercitarea unei influențe rele asupra minții lui, ci prin exercitarea îndurării Sale față de Faraon și poporul său.

Robia Egipteană a tipificat robia păcatului; Faraon l-a tipificat pe Satan; și Israel a tipificat pe toți cei care tânguiesc după eliberare ca ei să se poată prezenta lui Dumnezeu și serviciului Său. Eliberarea din Egipt a reprezentat această răsturnare a puterii păcatului la venirea a doua a Domnului nostru. Plăgile asupra Egiptului au reprezentat tulburările care vin asupra întregii lumi în viitorul apropiat care în mod efectiv va distruge diferitele sisteme înrobitoare și opresive ale timpului prezent - sociale, politice, religioase și financiare - și le va scufunda în completă ruinare.